

DOVOLENKA SNOV

Tak ako každý rok, aj toto leto trávila časť prázdnin s nami v Bratislave vnučka Katarínka z USA. Teraz má už deväť rokov, takže slovenčina jej nerobí žiadne problémy. Na Slovensku má veľa priateľov, spoznáva našu krajinu a už si uvedomuje, že tu sú jej korene. Celý rok sa na jej pobyt u nás veľmi tešíme a preto nám čas strávený s ňou ubehne. Nastala chvíľa odletu na Floridu. Letela som samozrejme s ňou a netušila som, aké milé prekvapenie pre nás moja dcéra Eva pripraví. Všetky tri dievčence sme na Miami nasadli na obrovskú, v súčasnosti aj najmodernejšiu loď Norwegian Epic. Jej imponujúca veľkosť, elegancia mi doslova vzala dych. Spolu s asi štyri tisíc ďalšími pasažiermi sme sa ocitli v rozprávkovom meste na vode, lebo inak asi ťažko nazvať túto sedemnášť poschodovú loď.

Naša kajuta na štrnástom poschodí mala terasu, s nádherným výhľadom na more. Úžasný pocit. Ako ho opísať? Nedá sa to a tak som len fotografovala. Trvalo nám aspoň dva dni, kým sme zistili, že táto loď má absolútne všetko, čo poskytuje mesto svojim obyvateľom. O našu modernú a priestranú izbu s príslušenstvom, televízorom, telefónom, na ktorom neboli čísla, ale vypísané služby, sa staral mladý Filipíнец. Prišiel vždy s úsmevom na tvári, aby splnil všetko, čo nám videl na očiach. Zašpinili sme si niečo na garderóbe, z jedného dňa na druhý sme to našli v izbe čisté a vyžehlené. Želali sme si ľad, vymeniť uteráky, priniesol noviny, alebo program čo sa deje, či mapu lode, lebo bez nej by sme blúdili. Priznávam, že som sa zo pár krát zamotala pri hľadaní našej kajuty, ale utešovala som dcéru, že ak zablúdím, v Miami ma isto nájdu a vyložia. náš starostlivý Filipíнец nás prekvapoval malými pozornosťami, ako sú zvieratká majstrovský vytvorené s uteráčikov. A tak raz nám izba visela opička, inokedy sme si našli slona či ružu. Aj takto nám spríjemňoval plavbu.

Musím povedať niečo aj o reštauráciách, aj keď som na ne trochu na zanevrela. Bolo ich tam 20 a vyberali ste si tú, ktorá zodpovedala našim chuťovým bunkám, či dokreslila našu fantáziu. Našli ste v nich gurmánske pochúťky z celého sveta. Nahnevali ma preto, že skoro všetci sne pár kilogramov pribrali, aj keď sme statočne plávali v bazénoch, spúšťali sa na nezmyselne pokrútených šmykačkách, či liezli na horolezeckej stene, hrali

Plavila som sa už po mnohých moriach – Čiernom, Stredozemnom, Japonskom, po Atlantickom oceáne či Pacifiku, ale najkrajšia je plavba po Karibskom mori. Vždy je spojená s výletmi na krásne karibské ostrovy.

ping-pong, korčuľovali sa na ľadovej ploche, cvičili v elegantne vybavenom fitness centre. Po zakotvení lode v prístavoch na ostrovoch sme v menších lodičkách vyplávali na more, potápali sme sa v krištáľovo čistých vlnách mora, hľadali potopenú loď a dotýkali sa zvedavých rybičiek. Nevymenovala som všetko, lebo ťažko by ste aj uverili, že sme tam hrali gulečník, kolky, stolový hokej a čo bolo mladšie, to behalo okolo lode na atletickej dráhe. Vychutnala som si najmä pokojné plávanie v bazénoch, ale dala som za dosť aj môjmu adrenalínu v kasíne. Raz

som vyhrala, raz prehrala a tak som sa domov vrátila na svojich.

Mládeži na lodi bolo ako maku. Ale stratili sa nám z dohľadu, len čo vstúpili do detského raja. Tu spolu s vychovávateľmi prežívali radovánky v miestnostiach z vyhlídkou na more, kde boli počítače, premietali sa filmy, ale deti najradšej súťažili.

Zabudla som na butiky? Kdeže! Ako ich môže jedna žena obísť? Veľa som v nich neminula, ale získala som veľa. Jeden s predavačov na lodi sa volal Tomáš. Mladý inžinier. Vraj chce skúsiť svet a našetriť si peniaze.

- Je tu ešte nejaký Slovák? - pýtam sa Tomáša.

- Áno jedno dievča.

- Kde by som ju našla.

- Zavolajte si z recepcie, volá s Julka.

Hneď som konala. Mne nič netreba hovoriť dva razy. Zbehla som k recepcii a prosím, aby ma zapojili s Juliou. Ale tam mi povedali, že na lodi žiadna Julia nepracuje.

- A čo tak Džulia?

- Takú máme. Hneď vás spojím - oznámil mi ochotný hlas..

Po chvíli čakania sa mi do telefónu ozval ženský hlas.

- Kto volá?

Ja hneď pekne po slovensky - Vy ste Júlia?

- Áno, a zacítila som v jej hlase radosť. Predstavila som sa jej a ona na to.

- Rada sa s vami stretnem na desiatom poschodí v zadnej časti lode v záhradnej reštaurácii. Spoznáte ma podľa uniformy. Ale prepáčte, už musím končiť. Tu sa nesmiem rozptyľovať. Práve riadim loď. Isto prídem!

Vydýchla som si a chytila druhý dych. „Ona riadi túto loď“

Vybrali sme sa teda do záhradnej reštaurácie a čakali.

Prišla včas. Vysoká, usmiata v námorníckej uniforme s výložkami na pleciach. Pozdravili sme sa a srdečne objali. S otvorenými ústami som počúvala, že je zo Slovenska a je prvou navigačnou dôstojníčkou na tejto úžasnej lodi.

Akokoľvek som sa započúvala do jej rozprávania, nemohla som si nevšimnúť pohľady okolo sediacich nášho stola. Nielen preto, že sme mali pri sebe takú „šaržu“ z lode, ale aj náš spoločný jazyk sa líšil od ostatných.

Dúfam, že chápete moje prekvapenie. Ja, ktorá som iba nedávno vydala knihu o úspešných Slovenkách doma i v zahraničí, lebo som pevne presvedčená o šikovnosti a múdrosti našich žien. A tu teraz predou mnou sedí jedna z nich a má také nezvyčajne postavenie, nielen pre Slovenku, ale ženu vôbec.

S Julkou sme strávili niekoľko príjemných hodín a postupne, skáčuc si do reči, aby sme my zodpovedali jej otázky, kto sme a odkiaľ sme. Julka si hneď porozumela s mojou dcérou Evou. Akoby aj nie, veď nesporne sa stretli dve výnimočné ženy. Jedna z letectva a druhá z námorníctva. Julka nám ukázala zakázané priestory lode, ale aj svoju kajutu a nedočkavo sme vstúpili na kapitánsky mostík.

Porozprávala nám a poukazovala veci, o ktorých sa nám ani len nesnívalo a sľúbila, že keď príde na dovolenku na Slovensko, tak ma navštívi. Musí ešte absolvovať dve plavby a potom sa ohlási. Domov sa veľmi teší, má tu svoju rodinu a priateľov.

Už som doma a prezerám si fotografie z tejto úžasnej cesty. Teším sa, že v niektorom z ďalších čísiel si budete môcť prečítať viacej aj o živote tejto úspešnej Slovenky.

Kamila Kay Strelka Kanková
www.kamilastrelkova.sk